

‘Ik zie mijn paranormale gave als een extraatje’

Als kind was het voor Ellen Kleine Deters (49) zo vanzelfsprekend dat ze ‘dingen zag’, dat ze er met niemand over sprak. Na het overlijden van haar moeder vond ze een manier om haar ‘gaven’ voor zich te laten werken.

“In de week na mijn moeders overlijden - dertien jaar geleden - gebeurde er iets bijzonders. Overmand door verdriet dwaalde ik door de stad, toen ik opeens besepte dat ik een boekwinkel was binnengelopen. Ik bevond me op de afdeling esoterie (leer die betrekking heeft op het bovenzintuiglijke, red.). Een voor mij onbekende afdeling. In mijn hand had ik het boekje *Over de dood en het leven* *erna* van Elisabeth Kübler Ross. Ook dat vond ik vreemd, want ik had nooit van deze schrijfster gehoord. Misschien is het een teken, dacht ik en liep naar de kassa. Thuisgekomen las ik het boek in één ruk uit. Zo veel herkenning. Elisabeth beschreef wat ik jaren had gevoeld en had verdrongen: er is meer tussen hemel en aarde. Het boek hielp me om de dood van mijn moeder een plek te geven, maar gaf me ook de kracht om anders naar mezelf en het leven te kijken.”

‘Stel je niet aan’

“Als kind was ik snel overprikkeld, omdat ik veel in mijn omgeving waarnam, voelde, hoorde en vooral wist, ook al was het niet zichtbaar aanwezig. Ik pikte bijvoorbeeld gemakkelijk verdriet of stemmingen op van anderen, had indrukwekkende ‘heldere’ dromen vol kleur, licht en vormen en soms zag ik geesten. De eerste keer dat ik bezoek kreeg van gene zijde was ik zes. Ik werd wakker, omdat ik voelde dat er iemand op de rand van mijn bed zat: opa. Ik schrok niet van zijn verschijning, was zelfs niet verbaasd. Het voelde eerder vertrouwd en veilig. De laatste maanden van zijn leven woonde mijn grootvader bij ons in huis. Na zijn dood ‘kreeg’ ik zijn slaapkamer. Dit was zo lang zijn plekje geweest, logisch dat opa even gedag kwam zeggen.

Helderziend-, heldervoelend- en helderhorendheid waren voor mij zo vanzelf-

sprekend dat ik er nooit met iemand over sprak. Bij ons thuis werd sowieso niet over gevoelens en emoties gepraat en ook niet over spiritualiteit. Tijdens de oorlog verloor zowel mijn vader als moeder familieleden. Later tijdens hun huwelijk verloren ze ook nog een dochter. Dat ik niet het derde kind van mijn ouders ben, maar hun vierde, vertelde mijn moeder pas toen ik rond de dertig was. ‘Ellen’ - ik ben zoals dat vroeger vaker gebeurde naar mijn overleden zus vernoemd - stierf rondom haar geboorte. Als kind was ik onbewust altijd bezig met de missing link in ons gezin. Ik begreep alleen nooit waarom ik voelde wat ik voelde, namelijk dat ik niet de juiste plek in het gezin had en daarmee niet mijn eigen identiteit. Na mijn moeders bekentenis werd het mij duidelijk: ik nam mijn zusters plek in. Daarom had mijn vader dikwijls gezegd: ‘Ellen maakte alles goed.’

Mijn ouders waren lief en zorgzaam, maar verdriet konden, of wilden, ze niet toelaten. Ook begrepen ze me vaak niet. Als ik weer eens zonder reden ontroostbaar was, zei mijn moeder: ‘Ellen, stel je niet aan, zo erg kan het toch niet zijn. Zo is het wel genoeg.’ Mijn moeder wist toen nog niet dat ik zo gevoelig was en stemmingen van anderen oppikte. Hoe kon ze het weten? Ik wist het zelf niet eens. Pas tijdens de puberteit ontdekte ik dat niet iedereen paranormaal begaafd is. Die wetenschap verraste me, maar tegelijkertijd voelde ik me erg kwetsbaar en onbegrepen. Ik wilde niet anders zijn. Om toch mee te doen met de wereld om mij heen heb ik me toen onbewust voor een deel van mijn gave afgesloten.”

Geluksgolven oppikken

“Ik heb mijn hele leven ‘heldere dromen’ gehad, zij het onbewust. Soms trad ik ook buiten mijn lichaam. Tijdens zo’n ►

‘Ik heb moeten leren hoe ik me kan afsluiten voor de dingen die ik niet wil zien, voelen en horen’

uittreding zag ik mezelf dan op bed liggen en ik wist nooit waar ik terecht zou komen, waarom of bij wie. Zo ‘belandde’ ik eens bij een kennis die in de verloskamer van een ziekenhuis lag te bevallen. Toen ik enkele uren daarna wakker werd, zei ik tegen mijn man: ‘We moeten even bellen, want onze vrienden hebben vanavond een zoon gekregen.’ Ik had gelijk, die kennis was inderdaad bevallen van een zoon. Eerlijk gezegd zit ik er nooit naast. De keer dat mijn moeder tijdens een heldere droom in de gedaante van een engel aan mij verscheen, vergeet ik nooit meer. Ze droeg een lange witte jurk, had vleugels en straalde het allermooiste licht uit dat ik ooit heb gezien. Ik zag haar gezicht niet duidelijk, maar voelde dat ze mijn moeder was en ik hoorde het aan haar stem. ‘Zo, ben je daar eindelijk,’ zei ze. Dat ik ook na de dood contact kan hebben met de mensen die ik liefheb, vind ik bijzonder en fijn. Toch zijn niet alle paranormale ervaringen even leuk. Zo stond ik drie jaar geleden letterlijk oog in oog met ‘het kwaad’. Een manfiguur probeerde zich via mijn droom een weg naar de wereld te verschaffen. Dat was zo’n naar en eng gevoel. Enige tijd had ik daar, zelfs overdag, last van. Ook durfde ik soms niet met het licht uit te slapen. Een collega adviseerde me om aan mijn beschermengelen te vragen of zij wisten waarom het kwaad bij mij was verschenen. Ook leerde ze me hoe ik me door middel van visuele meditatie kan afsluiten voor de dingen die

ik niet wil zien, voelen en horen. Sindsdien stel ik mij tijdens het mediteren dus altijd voor dat ik in een ei zit, waarvan de schil enerzijds sterk genoeg is om mij te beschermen, maar tegelijkertijd wel de informatie doorlaat die ik in mijn leven en werk nodig heb. Bang ben ik allang niet meer. Mijn gidsen - opa, een donkere dame en een vrolijke energie waarvan ik niet kan zeggen of het een man of vrouw is - hebben me verzekerd dat het kwaad me nooit meer zal lastigvallen. Volgens hen is het puur toeval dat ‘de duivel’ bij mij terecht kwam, net als de keren dat ik bijvoorbeeld een geluugolf oppikte.”

Zij wijzen de weg

“Na de ervaring in de boekwinkel kwam mijn leven in een spirituele stroomversnelling terecht. Ik las stapels boeken en volgde healing- en readingopleidingen. Stapje voor stapje heb ik mezelf teruggevonden. Dat ik met dieren kan communiceren, ontdekte ik enkele jaren geleden tijdens een seminar in een landelijk gelegen spiritueel centrum. Tijdens de pauze genoot ik buiten van de zon. Ik keek naar de grazende paarden in de naastgelegen weide, toen ik opeens heel sterk het verdriet voelde van een medecursist. Vervolgens hoorde ik in mijn hoofd een stem: ‘Breng hem bij me. Ik zal hem troosten.’ Het waren de woorden van het paard dat het dichtst bij het hek stond. Alsof het de gewoonste zaak van de wereld was, zei ik tegen de man naast me: ‘Meneer, dat

paard wil u troosten.’ Nee, hij lachte me niet uit. Wat zich tussen die twee heeft afgespeeld, ben ik nooit te weten gekomen, maar ik voelde dat het goed zat. Een bizarre, maar tevens leerzame ervaring. Blijkbaar was ik in staat anderen, mens en dier, op een positieve manier met elkaar in contact te brengen. Deze gebeurtenis was het keerpunt; hierna was ik in staat mijn gave niet als een opgave te zien, maar als een gift. Een groot deel van mijn leven ben ik overvoerd geworden met informatie waar ik niets mee kon. Het bezorgde me migraine. Mijn gave beschouw ik nu als extraatje dat ik mag inzetten voor mijn gezin en als pedagoog voor de (jong)volwassen die zich aanmelden bij mijn coachingspraktijk. Het geeft veel voldoening om anderen te helpen hun kracht te vinden. Elke ochtend zoek ik door middel van meditatie bewust de stilte even op om in contact te komen met mijn gidsen en engelen, die me waarheden laten zien en horen, maar ook helpen verder te komen in het leven. Stel, ik wil me graag zelfverzekerder voelen, een andere baan of nieuwe vriendschappen sluiten, dan wijzen zij mij de weg die ik moet bewandelen om dat voor elkaar te krijgen. Het werkt, zolang de intentie goed is en de vraag vanuit het hart komt. Sinds ik mezelf heb teruggevonden ben ik beter in balans. Ik sta nog steeds stevig met beide voeten op de grond, alleen reikt mijn hoofd nu tot in de hemel.” ■